

Nepohodlná pravda o příčinách války na Ukrajině

---

infokuryr.cz/n/2023/08/04/nepohodlna-pravda-o-pricinach-valky-na-ukrajine

kuryr

4. srpna 2023

Plukovník Jacques Baud *pracoval pro švýcarskou strategickou bezpečnostní službu, byl vedoucím mise OSN a byl členem delegace NATO, která monitorovala situaci na Ukrajině po roce 2014. Níže je jeho chronologická dokumentace příčin války na Ukrajině (od referend o autonomii většinových ruskojazyčných regionů, útoků ukrajinské armády na tyto regiony, nerespektování dvou minských dohod a manipulace Ruska, která požadovala respektování obou dohod), kterou sepsal loni v březnu, měsíc po začátku války. A jak uvidíte, tato pravda je značně nepohodlná jak pro ukrajinské úřady, tak pro západní země, které podporovaly ukrajinské úřady v potlačování základních lidských práv ruské menšiny.*

Pravda a fakta už bohužel téměř nikoho nezajímají a jednotlivci se zcela poddávají jednostranné propagandě podávané médií. Pravda a fakta jsou stále důležité, pokud chceme pochopit, proč k válce došlo a jaká musí obsahovat dlouhodobá řešení pro mír v oblasti.

Část první: Cesta k válce

Po léta, od Mali po Afghánistán, jsem pracoval pro mír a riskoval pro něj svůj život. Nejde tedy o ospravedlnění války, ale o pochopení toho, co nás k ní vedlo. [...]

*Pokusme se prozkoumat kořeny [ukrajinského] konfliktu. Začíná to těmi, kteří posledních osm let mluví o „separatistech“ nebo „nezávislých“ z Donbasu. Toto je nesprávné označení. Referenda, která v květnu 2014 provedly dvě samozvané republiky Doněck a Lugansk, nebyla **referendy** o „nezávislosti“ (независимость), jak tvrdili někteří bezohlední novináři, ale referendem o „sebeurčení“*

nebo „autonomii“). Kvalifikátor „proruský“ naznačuje, že Rusko bylo stranou konfliktu, což nebyl tento případ, a výraz „rusky mluvící“ by byl upřímnější. Navíc tato referenda byla vedena proti radě Vladimíra Putina.

Ve skutečnosti se tyto republiky nesnažily oddělit se od Ukrajiny, ale získat status autonomie, který jim zaručoval používání ruského jazyka jako úředního jazyka – protože první legislativní akt nové vlády vzniklý v důsledku svržení podporovaného Američany

[demokraticky zvoleného] prezidenta Janukovyče, bylo dne 23. února 2014 zrušení zákona Kivalov-Kolesničenko z roku 2012, který učinil ruštinu oficiálním jazykem na Ukrajině. Trochu jako kdyby se němečtí pučisté rozhodli, že francouzština a italština už nebudou ve Švýcarsku úředními jazyky.

Toto rozhodnutí vyvolalo bouři v rusky mluvící populaci. Výsledkem byly tvrdé represe vůči rusky mluvícím regionům (Oděsa, Dněpropetrovsk, Charkov, Lugansk a Doněck), které byly provedeny od února 2014 a vedly k militarizaci situace a několika strašlivým masakrům ruského obyvatelstva (v Oděse a Mariupol, nejpozoruhodnější).

V této fázi, příliš rigidní a zaujatý doktrinářským přístupem k operacím, ukrajinský generální štáb pokořil nepřítele, aniž by se mu však podařilo skutečně zvítězit. Válka vedená autonomisty [sestávala v]... vysoce mobilní operace vedené lehkými prostředky. S flexibilnějším a méně doktrinářským přístupem byli rebelové schopni využít setrvačnosti ukrajinských sil k jejich opakovanému „lapaní“.

V roce 2014, když jsem byl v NATO, jsem byl zodpovědný za boj proti šíření ručních palných zbraní a snažili jsme se odhalit dodávky ruských zbraní rebelům, abychom zjistili, zda je do toho zapojena Moskva. Informace, které jsme tehdy obdrželi, pocházely téměř výhradně od polských zpravodajských služeb a „nesedly“ s

informacemi pocházejícími z OBSE [Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě] – a navzdory poněkud hrubým obviněním nedošlo k žádným dodávkám **zbraní** a vojenské vybavení z Ruska.

Rebelové byli vyzbrojeni **díky zběhnutí ruskojazyčných ukrajinských jednotek**, které přešly na stranu rebelů. Jak ukrajinské neúspěchy pokračovaly, tankové, dělostřelecké a protiletadlové prapory rostly v řadách autonomistů. To je to, co přimělo Ukrajince, aby se zavázali k Minským dohodám.

Ale těsně po podepsání dohod Minsk 1 zahájil ukrajinský prezident Petro Porošenko masivní „protiteroristickou operaci“ (ATO/ Антитерористична операція) proti Donbasu. Ukrajinci se špatnou radou důstojníků NATO utrpěli zdrcující porážku v Debalcevu, která je přinutila zapojit se do dohod Minsk 2.

Zde je nutné připomenout, že dohody Minsk 1 (září 2014) a Minsk 2 (únor 2015) **nestanovily** oddělení nebo nezávislost republik, ale jejich autonomii v rámci Ukrajiny. Ti, kteří si Dohody přečetli (je jich velmi málo, kteří je skutečně mají), si všimnou, že je napsáno, že o statutu republik se mělo jednat mezi Kyjevem a zástupci republik, pro vnitřní řešení v rámci Ukrajiny.

Rusko proto od roku 2014 systematicky požadovalo plnění Minských dohod a zároveň odmítalo být stranou jednání, protože šlo o vnitřní záležitost Ukrajiny. Na druhé straně se Západ – v čele s Francií – systematicky snažil nahradit Minské dohody „formátem Normandie“, který postavil Rusy a Ukrajince tváří v tvář. Pamatujme však, že před 23. a 24. únorem 2022 na Donbasu nikdy žádné ruské jednotky nebyly. Navíc pozorovatelé OBSE nikdy předtím nezpozorovali sebemenší stopu ruských jednotek působících na Donbasu. Například americká zpravodajská mapa zveřejněná Washington Post 3. prosince 2021 nezobrazuje ruské jednotky na Donbasu.

V říjnu 2015 Vasyl Hrytsak, ředitel ukrajinské bezpečnostní služby (SBU), přiznal, že na Donbasu bylo pozorováno pouze 56 ruských bojovníků. To bylo přesně srovnatelné se Švýcary, kteří jezdili bojovat o víkendech do Bosny, v 90. letech, nebo Francouzi, kteří dnes jezdí bojovat na Ukrajinu.

Ukrajinská armáda byla tehdy v žalostném stavu. V říjnu 2018, po čtyřech letech války, hlavní ukrajinský vojenský prokurátor Anatolij Matios uvedl, že Ukrajina ztratila na Donbasu 2700 mužů: 891 v důsledku nemocí, 318 v důsledku dopravních nehod, 177 v důsledku jiných nehod, 175 v důsledku otrav (alkohol, drogy), 172 z neopatrné manipulace se zbraní, 101 z porušení bezpečnostních předpisů, 228 z vražd a 615 ze sebevražd.

Ve skutečnosti byla ukrajinská armáda podkopána korupcí jejích kádrů a už se netěšila podpoře obyvatelstva. Podle zprávy britského ministerstva vnitra se při odvolání záložníků v březnu/dubnu 2014 70 procent nedostavilo na první zasedání, 80 procent na druhé, 90 procent na třetí a 95 procent na čtvrté. V říjnu/listopadu 2017 se 70 % branců nedostavilo na svolávací kampaň „Podzim 2017“. To nepočítá sebevraždy a dezerce (často přes autonomisty), které dosahovaly až 30 procent pracovní síly v oblasti ATO. Mladí Ukrajinci odmítli jít bojovat na Donbas a dali přednost emigraci, což také alespoň částečně vysvětluje demografický deficit země.

Ukrajinské ministerstvo obrany se poté obrátilo na NATO, aby pomohlo učinit své ozbrojené síly „atraktivnějšími“. Poté, co jsem již pracoval na podobných projektech v rámci Organizace spojených národů, byl jsem požádán NATO, abych se zúčastnil programu obnovy image ukrajinských ozbrojených sil. To je ale dlouhodobý proces a Ukrajinci chtěli postupovat rychle.

Takže, aby kompenzovala nedostatek vojáků, ukrajinská vláda se uchýlila k polovojenským milicím.... V roce 2020 tvořili podle Reuters asi 40 procent ukrajinských sil a čítali asi 102 000 mužů . Byli vyzbrojeni, financováni a vycvičeni Spojenými státy, Velkou Británií, Kanadou a Francií. Bylo tam více než 19 národností.

Tyto milice působily na Donbasu od roku 2014 se západní podporou. I když lze polemizovat o termínu „nacista“, faktem zůstává, že tyto milice jsou násilné, vyjadřují odpornou ideologii a jsou prudce antisemitské...[a] jsou složeny z fanatických a brutálních jedinců. Nejznámější z nich je pluk Azov, jehož znak připomíná 2. říšskou tankovou divizi SS, která je na Ukrajině uctívána za osvobození Charkova od Sovětů v roce 1943, před provedením masakru v Oradour-sur-Glane v roce 1944. Francie. [...]

Charakterizace ukrajinských polovojenských jednotek jako „nacistů“ nebo „neonacistů“ je považována za ruskou propagandu . Ale to není názor Times of Israel nebo Centra pro boj proti terorismu West Point

Academy . V roce 2014 se zdálo, že je časopis Newsweek spojoval spíše s... Islámským státem. Vyberte si!

Takže Západ podporoval a pokračoval ve vyzbrojování milicí, které se od roku 2014 dopustily mnoha zločinů proti civilnímu obyvatelstvu : znásilňování, mučení a masakry....

Integrace těchto polovojenských sil do Ukrajinské národní gardy nebyla vůbec doprovázena „denacifikací“, jak někteří tvrdí .

Mezi mnoha příklady insignie pluku Azov je poučný:

V roce 2022, velmi schematicky, byly ukrajinské ozbrojené síly bojující proti ruské ofenzívě organizovány jako:

- armáda, podřízená ministerstvu obrany. Je organizován do 3 armádních sborů a skládá se z manévrových formací (tanky, těžké dělostřelectvo, rakety atd.).
- Národní garda, která závisí na ministerstvu vnitra a je organizována do 5 územních velitelství.

Národní garda je tedy jednotka územní obrany, která není součástí ukrajinské armády. Zahrnuje polovojskové milice, nazývané „dobrovolnické prapory“ (добровольчі батальйони), známé také pod evokujícím názvem „odvetné prapory“ a složené z pěchoty. Vycvičení především pro městský boj, nyní brání města jako Charkov, Mariupol, Oděsa, Kyjev atd.

Část druhá: Válka

Jako bývalý šéf analýzy sil Varšavské smlouvy ve švýcarské strategické zpravodajské službě se smutkem – ale ne údivem – pozoruji, že naše služby již nejsou schopny chápat vojenskou situaci na Ukrajině. Samozvaní „experti“, kteří defilují na našich televizních obrazovkách, neúnavně předávají tytéž informace modulované tvrzením, že Rusko – a Vladimir Putin – jsou iracionální. Udělejme krok zpět.

1. Vypuknutí války

Od listopadu 2021 Američané neustále vyhrožují ruskou invazí na Ukrajinu. Ukrajinci s tím ale zpočátku jakoby nesouhlasili. Proč ne?

Musíme se vrátit do 24. března 2021. Toho dne vydal Volodymyr Zelenskyj dekret o znovudobytí Krymu a začal rozmisťovat své síly na jih země. Současně proběhlo několik cvičení NATO mezi Černým mořem a Baltským mořem, doprovázené výrazným nárůstem

průzkumných letů podél ruských hranic. Rusko poté provedlo několik cvičení, aby otestovalo operační připravenost svých jednotek a ukázalo, že sleduje vývoj situace.

Věci se uklidnily až do října a listopadu ukončením cvičení ZAPAD 21, jehož přesuny vojsk byly interpretovány jako posila pro ofenzívu proti Ukrajině. I ukrajinské úřady však myšlenku ruských příprav na válku vyvrátily a ukrajinský ministr obrany Oleksij Reznikov uvádí, že na její hranici od jara nedošlo k žádné změně.

Ukrajina v rozporu s Minskými dohodami prováděla letecké operace na Donbasu pomocí dronů, včetně nejméně jednoho úderu proti skladu paliva v Doněcku v říjnu 2021. Americký tisk si toho všiml, ale ne Evropan; a nikdo tato porušení neodsoudil.

V únoru 2022 události vyvrcholily. 7. února, během své návštěvy v Moskvě, Emmanuel Macron znovu potvrdil Vladimiru Putinovi svůj závazek vůči Minským dohodám, závazek, který zopakuje po setkání s Volodymyrem Zelenským příští den. Ale 11. února v Berlíně, po devíti hodinách práce, skončila schůzka politických poradců vůdců „formátu Normandie“ bez konkrétního výsledku: Ukrajinci stále odmítali uplatňovat Minské dohody, zjevně pod tlakem Spojených států. Vladimir Putin poznamenal, že Macron dal prázdné sliby a že Západ není připraven prosazovat dohody, stejný odpor vůči urovnání, jaký projevoval osm let.

Ukrajinské přípravy v kontaktní zóně pokračovaly. Ruský parlament se znepokojil; a 15. února požádala Vladimira Putina, aby uznal nezávislost republik, což zpočátku odmítl.

Dne 17. února prezident Joe Biden oznámil , že Rusko v příštích dnech zaútočí na Ukrajinu. Jak to věděl? Je to záhada. Ale od 16. se dělostřelecké ostřelování obyvatel Donbasu dramaticky zvýšilo, jak ukazují denní zprávy pozorovatelů OBSE. Přirozeně nereagovala ani nezasáhla ani média, ani Evropská unie, ani NATO, ani žádná západní vláda. Později by se řeklo, že to byla ruská dezinformace. Ve skutečnosti to vypadá, že Evropská unie a některé země záměrně mlčí o masakru obyvatel Donbasu s vědomím, že by to vyvolalo ruskou intervenci.

Zároveň se objevily zprávy o sabotážích na Donbasu. Dne 18. ledna zadrželi bojovníci Donbasu sabotéry, kteří mluvili polsky a byli vybaveni západním vybavením a snažili se vytvořit **chemické incidenty** v Gorlivce . Mohli to být žoldáci CIA , vedení nebo „doporučení“ Američany a složené z ukrajinských nebo evropských bojovníků, aby prováděli sabotážní akce v republikách Donbass.

Ve skutečnosti už 16. února Joe Biden věděl, že Ukrajinci začali intenzivně ostřelovat civilní obyvatelstvo Donbasu, což donutilo Vladimira Putina k těžké volbě: vojensky pomoci Donbasu a vytvořit mezinárodní problém, nebo stát opodál a přihlížet rusky mluvící lid Donbasu je rozdrčen.

Pokud by se rozhodl zasáhnout, mohl by Putin uplatnit mezinárodní závazek „Odpovědnost chránit“ (R2P). Věděl však, že bez ohledu na jeho povahu nebo rozsah by zásah vyvolal smršť sankcí. Proto, ať už by se ruská intervence omezila na Donbas, nebo by šla dále a tlačila na Západ ohledně statusu Ukrajiny, cena, kterou je třeba zaplatit, by byla stejná. To vysvětlil ve svém projevu 21. února. Toho dne souhlasil s žádostí Dumy a uznal nezávislost obou donbasských republik a zároveň s nimi podepsal smlouvy o přátelství a pomoci.

Ukrajinské dělostřelecké bombardování obyvatel Donbasu pokračovalo a 23. února obě republiky požádaly o vojenskou pomoc Rusko. Dne 24. února se Vladimir Putin odvolal na článek 51 Charty Organizace spojených národů, který stanoví vzájemnou vojenskou pomoc v rámci obranné aliance.

Aby se ruská intervence jevila v očích veřejnosti jako naprosto nezákonná, západní mocnosti záměrně zatajily skutečnost, že válka skutečně začala 16. února. Ukrajinská armáda se připravovala k útoku na Donbas už v roce 2021, protože někteří ruští a Evropské zpravodajské služby si byly dobře vědomy.

Ve svém projevu z 24. února Vladimir Putin uvedl dva cíle své operace: „demilitarizovat“ a „denacizovat“ Ukrajinu. Nešlo tedy o ovládnutí Ukrajiny, dokonce ani, pravděpodobně, o její okupaci; a rozhodně ne o jeho zničení.

Od té doby jsou naše znalosti o průběhu operace omezené: Rusové mají vynikající zabezpečení svých operací (OPSEC) a detaily jejich plánování nejsou známy. Ale poměrně rychle nám průběh operace umožňuje pochopit, jak byly strategické cíle převedeny na operační úroveň.

Demilitarizace:

- pozemní ničení ukrajinského letectva, systémů protivzdušné obrany a průzkumných prostředků;
- neutralizace velitelských a zpravodajských struktur (C3I), jakož i hlavních logistických tras v hloubce území;
- obklíčení většiny ukrajinské armády shromážděné na jihovýchodě země.

Denacifikace:

---

zničení nebo neutralizace dobrovolnických praporů působících ve městech Oděsa, Charkov a Mariupol, jakož i v různých zařízeních na území.

2. Demilitarizace

Ruská ofenzíva byla provedena velmi „klasickým“ způsobem. Zpočátku – jako to udělali Izraelci v roce 1967 – se zničením letectva na zemi hned v prvních hodinách. Poté jsme byli svědky současného postupu po několika osách podle principu „tekoucí vody“: postupovat všude tam, kde byl slabý odpor a **města** (velmi náročná na vojáky) nechat na později. Na severu byla okamžitě obsazena černobylská elektrárna, aby se zabránilo sabotážím. Snímky ukrajinských a ruských vojáků, kteří společně střeží elektrárnu, samozřejmě nejsou zobrazeny.

Myšlenka, že Rusko se snaží ovládnout Kyjev, hlavní město, aby zlikvidovalo Zelenského, pochází typicky ze Západu... Ale Vladimir Putin nikdy neměl v úmyslu Zelenského zastřelit nebo svrhnout. Místo toho se ho Rusko snaží udržet u moci tím, že ho tlačí k vyjednávání, obklíčením Kyjeva. Rusové chtějí získat neutralitu Ukrajiny.

Mnoho západních komentátorů bylo překvapeno, že Rusové při provádění vojenských operací nadále hledali vyjednané řešení. Vysvětlení spočívá v ruském strategickém výhledu od sovětské éry. Pro Západ válka začíná, když politika končí. Ruský přístup se však řídí Clausewitzovskou inspirací: válka je kontinuitou politiky a člověk se může plynule pohybovat z jedné do druhé, dokonce i během boje. To umožňuje vytvářet tlak na protivníka a tlačit ho k vyjednávání.

Z operačního hlediska byla ruská ofenzíva příkladem předchozí vojenské akce a plánování: Rusové za šest dní obsadili území velké jako Spojené království s rychlostí postupu větší, než jaké dosáhl Wehrmacht v roce 1940. .

Velká část ukrajinské armády byla nasazena na jihu země v rámci přípravy na velkou operaci proti Donbasu. Ruské síly ji proto mohly od začátku března obklíčit v „kotli“ mezi Slavjanskem, Kramatorskem a Severodoněckem s nápořem z východu přes Charkov a dalším z jihu z Krymu. Vojska z Doněcké (DPR) a Luganské (LPR) republiky doplňují ruské síly tlakem z východu.

V této fázi ruské síly pomalu utahují smyčku, ale již nejsou pod žádným časovým tlakem ani harmonogramem. Jejich demilitarizační cíl je téměř splněn a zbývající ukrajinské síly již nemají operační a strategickou velitelskou strukturu.

„Zpomalení“, které naši „experti“ připisují špatné logistice, je pouze důsledkem dosažení jejich cílů. Rusko se nechce zapojit do okupace celého ukrajinského území. Ve skutečnosti se zdá, že Rusko se

snaží omezit svůj postup na jazykovou hranici země.

Naše média hovoří o nevybíravém bombardování civilního obyvatelstva, zejména v Charkově, a děsivé obrázky jsou široce vysílány. Gonzalo Lira, latinskoamerický zpravodaj, který tam žije, nám však 10. a 11. března představuje klidné město . Je pravda, že je to velké město a nevidíme všechno – ale zdá se, že to naznačuje, že nejsme v totální válce, kterou nám nepřetržitě servírují naše televizní obrazovky. Pokud jde o Donbasské republiky, ty „osvobodily“ svá území a bojují ve městě Mariupol.

3. Denacifikace

Ve městech jako Charkov, Mariupol a Oděsa zajišťují ukrajinskou obranu polovojenské milice. Vědí, že cíl „denacifikace“ je zaměřen především na ně. Pro útočníka v urbanizované oblasti jsou civilisté problémem. To je důvod, proč Rusko usiluje o vytvoření humanitárních koridorů, které by vyprázdnily města od civilistů a ponechaly pouze milice, aby s nimi snadněji bojovalo.

Tyto milice se naopak snaží zabránit evakuaci civilistů ve městech, aby odradily ruskou armádu od tamních bojů. To je důvod, proč se zdráhají zavést tyto koridory a dělají vše pro to, aby zajistily, že ruské snahy budou neúspěšné – používají civilní obyvatelstvo jako „lidské štítů“. Videá ukazující civilisty pokoušející se opustit Mariupol a zbité bojovníky pluku Azov jsou samozřejmě pečlivě cenzurovány západními médii.

Na Facebooku byla skupina Azov považována ve stejné kategorii jako Islámský stát [ISIS] a podléhala „politice platformy vůči nebezpečným jednotlivcům a organizacím“. Bylo proto zakázáno glorifikovat její činnost a systematicky byly zakazovány „příspěvky“, které jí byly nakloněny. Ale 24. února Facebook změnil svou politiku a povolil příspěvky příznivé pro milice . Ve stejném duchu platforma

v březnu schválila v bývalých východních zemích výzvy k vraždění ruských vojáků a vůdců . Tolik k hodnotám, které inspirují naše vůdce.

Naše média propagují romantický obraz lidového odporu ukrajinského lidu. Právě tento obraz vedl Evropskou unii k financování distribuce zbraní civilnímu obyvatelstvu. Ve své funkci vedoucího mírových operací v OSN jsem pracoval na otázce ochrany civilistů. Zjistili jsme, že k násilí proti civilistům docházelo ve velmi specifických kontextech. Zejména, když je dostatek zbraní a neexistují žádné velitelské struktury.

Tyto velitelské struktury jsou podstatou armád: jejich funkcí je směřovat použití síly k cíli. Tím, že EU vyzbrojuje občany nahodilým způsobem, jak je tomu v současnosti, z nich dělá bojovníky, což má za následek, že se z nich stávají potenciální cíle. Navíc bez velení, bez operačních cílů vede rozdělování zbraní nevyhnutelně k vyřizování účtů, banditářství a akcím, které jsou spíše smrtící než účinné. Válka se stává záležitostí emocí. Síla se stává násilím. To se stalo v Tawarze (Libye) od 11. do 13. srpna 2011, kde bylo zmasakrováno 30 000 černých Afričanů zbraněmi, které (ilegálně) Francie zmasakrovala. Mimochodem, Britský královský institut pro strategická studia (RUSI) v těchto dodávkách zbraní nevidí žádnou přidanou hodnotu .

Navíc dodáním zbraní do země ve válce se člověk vystavuje tomu, že je považován za válčícího. Ruské údery z 13. března 2022 proti letecké základně Mykolajev následují po ruských varováních , že se zásilkami zbraní bude zacházeno jako s nepřátelskými cíli.

EU opakuje katastrofální zkušenost Třetí říše v posledních hodinách bitvy o Berlín. Válka musí být ponechána armádě, a když jedna strana prohraje, je třeba to přiznat. A pokud má existovat odpor, musí být veden a strukturován. My ale děláme pravý opak – tlačíme občany, aby šli bojovat, a zároveň Facebook povoluje výzvy k vraždě ruských vojáků a vůdců. Tolik k hodnotám, které nás inspirují.

Některé zpravodajské služby vidí toto nezodpovědné rozhodnutí jako způsob, jak využít ukrajinské obyvatelstvo jako potravu pro děla v boji proti Rusku Vladimira Putina.... Než přilévat olej do ohně, bylo by lepší zapojit se do jednání a získat tak záruky pro civilní obyvatelstvo. Je snadné bojovat s krví ostatních.

4. Porodnice v Mariupolu

Předem je důležité pochopit, že Mariupol nebrání ukrajinská armáda, ale milice Azov, složené ze zahraničních žoldáků.

Ve svém shrnutí situace ze 7. března 2022 ruská mise OSN v New Yorku uvedla, že „Obyvatelé hlásí, že ukrajinské ozbrojené síly vyhnaly personál z městské porodnice č. 1 v Mariupolu a zřídily palebné stanoviště uvnitř zařízení.“ Nezávislé ruské médium Lenta.ru zveřejnilo 8. března svědectví civilistů z Mariupolu, kteří uvedli, že porodnici převzala milice pluku Azov a kteří civilní okupanty vyhrožovali svými zbraněmi. Pár hodin předtím potvrdili vyjádření ruského velvyslance.

Nemocnice v Mariupolu zaujímá dominantní postavení, dokonale se hodí pro instalaci protitankových zbraní a pro pozorování. Dne 9. března ruské síly zasáhly budovu. Podle CNN bylo zraněno 17 lidí, ale snímky neukazují žádné oběti v budově a neexistuje žádný důkaz, že by zmíněné oběti souvisely s tímto úderem. Mluví se o dětech, ale ve skutečnosti nic. To nebrání vedoucím představitelům EU v tom, aby to viděli jako válečný zločin . A to umožňuje Zelenskému volat po bezletové zóně nad Ukrajinou.

Ve skutečnosti přesně nevíme, co se stalo. Ale sled událostí spíše potvrzuje, že ruské síly zasáhly pozici pluku Azov a že porodnice byla tehdy bez civilistů.

Problém je v tom, že polovojenské milice, které brání města, jsou povzbuzovány mezinárodním společenstvím, aby nerespektovaly pravidla války. Zdá se, že Ukrajinci přehráli scénář porodnice v Kuwait City z roku 1990, kterou totálně zinscenovala firma Hill & Knowlton za 10,7 milionu dolarů, aby přesvědčila Radu bezpečnosti OSN, aby zasáhla v Iráku kvůli operaci Desert Shield/Storm. .

Západní politici akceptovali civilní údery na Donbasu po dobu osmi let, aniž by přijali jakékoli sankce proti ukrajinské vládě. Již dávno jsme vstoupili do dynamiky, kdy západní politici souhlasili s obětováním mezinárodního práva ve prospěch svého cíle oslabit Rusko .

Část třetí: Závěry

Jako bývalého zpravodajského profesionála mě první věc, která mě napadá, je naprostá absence západních zpravodajských služeb v přesném znázornění situace za poslední rok.... Ve skutečnosti se zdá, že v celém západním světě byly zpravodajské služby politiky přemoženy. Problém je v tom, že rozhodují politici – nejlepší zpravodajská služba na světě je k ničemu, pokud ten, kdo rozhoduje, neposlouchá. To se stalo během této krize.

To znamená, že zatímco několik zpravodajských služeb mělo velmi přesný a racionální obrázek o situaci, jiné měly zjevně stejný obrázek, jaký propagují naše média... Problém je v tom, že ze zkušenosti jsem zjistil, že jsou na tom velmi špatně. analytické úrovni – doktrinářské, postrádají intelektuální a politickou nezávislost nezbytnou k posouzení situace s vojenskou „kvalitou“.

Zadruhé, zdá se, že v některých evropských zemích politici na situaci záměrně zareagovali ideologicky. Proto je tato krize od počátku iracionální. Nutno podotknout, že všechny dokumenty, které byly během této krize veřejnosti prezentovány, byly prezentovány politiky na základě komerčních zdrojů.

Někteří západní politici zjevně **chtěli**, aby došlo ke konfliktu. Ve Spojených státech byly scénáře útoku, které Anthony Blinken předložil Radě bezpečnosti OSN, pouze výplodem fantazie tygřího týmu, který pro něj pracoval – udělal to přesně jako Donald Rumsfeld v roce 2002, který „obešel“ CIA a další zpravodajské služby, které byly mnohem méně asertivní ohledně iráckých chemických zbraní.

Dramatický vývoj, kterého jsme dnes svědky, má příčiny, o kterých jsme věděli, ale odmítali je vidět:

- na strategické úrovni rozšiřování NATO (které jsme zde neřešili);
- na politické úrovni odmítnutí Západu provádět Minské dohody;

- a operativně nepřetržité a opakované útoky na civilní obyvatelstvo Donbasu v posledních letech a dramatický nárůst koncem února 2022.

Jinými slovy, ruský útok můžeme přirozeně odsoudit a odsoudit. Ale MY (tedy: Spojené státy, Francie a Evropská unie v čele) jsme vytvořili podmínky pro vypuknutí konfliktu. Projevujeme soucit s ukrajinským lidem a dvěma miliony uprchlíků . To je v pořádku. Ale kdybychom měli špetku soucitu se stejným počtem uprchlíků z ukrajinského obyvatelstva Donbasu zmasakrovaného vlastní vládou, kteří osm let hledali útočiště v Rusku, nic z toho by se pravděpodobně nestalo.

[....]

Otevřenou otázkou je, zda se termín „genocida“ vztahuje na zneužívání lidí na Donbasu. Termín je obecně vyhrazen pro případy většího rozsahu (holocaust atd.). Ale definice uvedená v Úmluvě o genocidě je pravděpodobně dostatečně široká, aby se na tento případ vztahovala.

Je zřejmé, že tento konflikt nás přivedl k hysterii. Zdá se, že sankce se staly preferovaným nástrojem naší zahraniční politiky. Kdybychom trvali na tom, aby Ukrajina dodržovala Minské dohody, které jsme vyjednali a schválili, nic z toho by se nestalo. Odsouzení Vladimira Putina je také naše. Nemá smysl potom fňukat – měli jsme jednat dříve. Emmanuel Macron (jako garant a člen Rady bezpečnosti OSN), Olaf Scholz ani Volodymyr Zelenskij však své závazky nerespektovali. Skutečnou porážkou je nakonec porážka těch, kteří nemají žádný hlas.

Evropská unie nebyla schopna prosazovat provádění minských dohod – naopak nereagovala, když Ukrajina bombardovala vlastní obyvatelstvo na Donbasu. Kdyby tak učinil, Vladimir Putin by nemusel reagovat. EU, která chyběla v diplomatické fázi, se vyznamenala tím, že přiživovala konflikt. 27. února ukrajinská

vláda souhlasila se zahájením jednání s Ruskem. O několik hodin později však Evropská unie odhlasovala rozpočet 450 milionů eur na dodávky zbraní Ukrajině, čímž přilila olej do ohně. Od té doby měli Ukrajinci pocit, že se nepotřebují dohodnout. Odpor azovské milice v Mariupolu dokonce vedl k posílení zbraní o 500 milionů eur .

Na Ukrajině byli s požehnáním západních zemí odstraněni ti, kteří jsou pro jednání. To je případ Denise Kirejeva, jednoho z ukrajinských vyjednávačů, zavražděného 5. března ukrajinskou tajnou službou (SBU), protože byl Rusku příliš nakloněn a byl považován za zrádce. Stejný osud potkal Dmitrije Demjanenka, bývalého zástupce šéfa hlavního ředitelství SBU pro Kyjev a jeho oblast, který byl 10. března zavražděn, protože byl příliš nakloněn dohodě s Ruskem – byl zastřelen milicí Mirotvorec („Peacemaker“). . Tato domobrana je spojena s webem Mirotvorets, který uvádí „nepřátelé Ukrajiny“ s jejich osobními údaji, adresami a telefonními čísly, aby mohli být obtěžováni nebo dokonce eliminováni; praxe, která je trestná v mnoha zemích, ale ne na Ukrajině. OSN a některé evropské země požadovaly uzavření tohoto místa – ale tento požadavek Rada [ukrajinský parlament] odmítla.

Cena bude nakonec vysoká, ale Vladimir Putin pravděpodobně dosáhne cílů, které si stanovil. Zatlačili jsme ho do náruče Číny. Jeho vztahy s Pekingem se upevnily. Čína se ukazuje jako prostředník v konfliktu.... Američané musí požádat Venezuelu a Írán o ropu, aby se dostali z energetické slepé uličky, do které se dostali – a Spojené státy musí žalostně ustoupit od sankcí uvalených na jejich nepřátele.

Západní ministři, kteří se snaží zhroudit ruskou ekonomiku a přimět ruský lid strádat , nebo dokonce vyzývají k zavraždění Putina, ukazují (i když částečně obrátili formu svých slov, ale ne podstatu!), že naši vůdci nejsou žádní. lepší než ti, které nenávidíme – sankcionování ruských sportovců na paralympijských hrách nebo ruských umělců nemá nic společného s bojem proti Putinovi. [...]

Co dělá konflikt na Ukrajině vinnějším než naše války v Iráku, Afghánistánu nebo Libyi? Jaké sankce jsme přijali proti těm, kteří úmyslně lhali mezinárodnímu společenství, aby vedli nespravedlivé, neopodstatněné a vražedné války?...Přijali jsme jednotnou sankci proti zemím, společnostem nebo politikům, kteří dodávají zbraně do konfliktu v Jemenu? považována za ” nejhorší humanitární katastrofu na světě ?”

Položit otázku znamená odpovědět na ni... a odpověď není hezká.

Jacques Baudje bývalý plukovník generálního štábu, bývalý člen švýcarské strategické rozvědky, specialista na východní země. Byl vycvičen v amerických a britských zpravodajských službách. Působil jako politický šéf pro mírové operace OSN. Jako expert OSN na právní stát a bezpečnostní instituce navrhl a vedl první multidimenzionální zpravodajskou jednotku OSN v Súdánu. Pracoval pro Africkou unii a byl 5 let odpovědný za boj v NATO proti šíření ručních palných zbraní. Byl zapojen do diskusí s nejvyššími ruskými vojenskými a zpravodajskými představiteli těsně po pádu SSSR. V rámci NATO sledoval ukrajinskou krizi v roce 2014 a později se účastnil programů na pomoc Ukrajině. Je autorem několika knih o zpravodajství, válce a terorismu, zejména Le Détournement nakladatelství SIGEST, Vládnutí prostřednictvím falešných zpráv, Aféra Navalného. Jeho poslední knihou je Poutine, mistr hry? vydal Max Milo.

Jacques Baud , Global Research

Pokec24

Continue Reading

Previous Ivan Štubňa: Prezident Putin se v Turecku vystavuje
zatčení, únosu nebo zavraždění

Next Informační demagogie Amnesty International